ఏరుదాటాక

— కె. శ్రీకృష్ణ బహదూర్

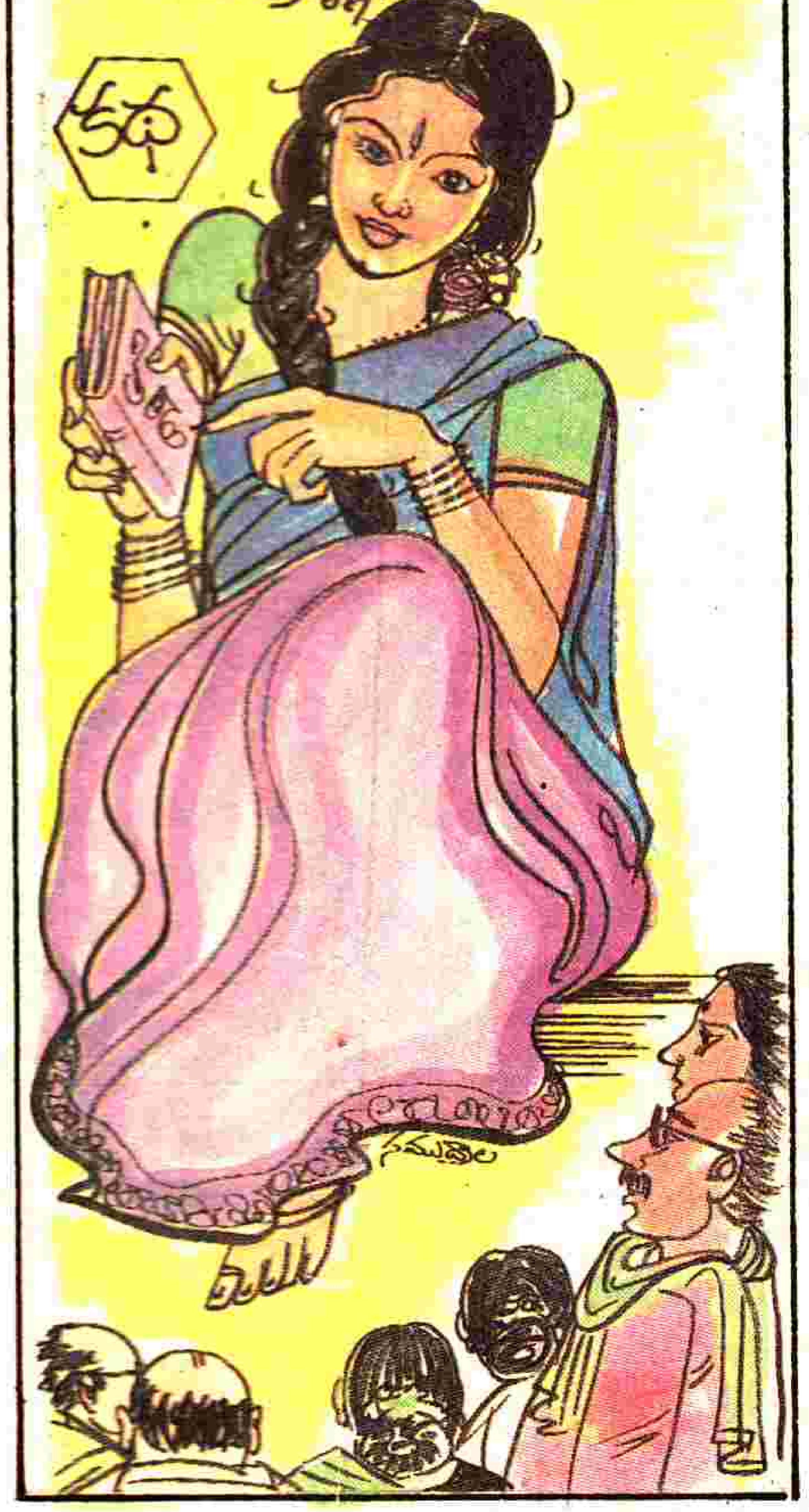

‘‘పీపీ ఫ్లాట్స్‌లో లైట్లు ఒక్కొక్కటే వెలగనారంభించాయి.

సాయంత్రం ఆరూ ముప్పావు అయ్యింది. ప్లే గ్రౌండ్స్‌లో ఆటలు ఆపేసి, పిల్లలందరూ క్రికెట్ బేట్లు, స్టంపులు, క్రికెట్ బాల్స్, రకరకాలు పట్టుకుని నవ్వుకొంటూ, మాట్లాడుకొంటూ, గొప్పలు చెప్పుకొంటూ వస్తున్నారు.

ఆడ పిల్లలు వాళ్లకంటే ముందే ఇళ్లకి చేరుకున్నారు.

ప్రతి ఇంట్లో ఆడవాళ్లు ఇరుగు పొరుగు ఇళ్లలో హస్కు, గాసిప్ ఫ్రెండ్లీ అడ్వైస్ అన్నీ పూర్తి చేసుకుని వంట పనులు ప్రారంభించారు. మగవాళ్లు ఆఫీసు నుంచి వచ్చాక కాఫీ, టీ, స్నాక్స్ వగైరాలు స్వీకరించి ఆఫీసు న్యూస్ పేపర్లు, పత్రికలు చదవటం అయ్యిందనిపించి, టీవీలు ఆన్ చేసి నెమ్మదిగా కుర్చీల్లో, సోఫాల్లో వెనక్కివాలి రిలాక్స్ అవుతున్నారు.

గోపాలంగారింట్లో కూడా టి.వి. ఆన్ అయింది.

గోపాలంగారు సోఫాలో సర్దుకుని టి.వికి కళ్లప్పగించబోతూ కూతురు సీత కోసం అటూ ఇటూ కళ్లు తిప్పి చూశారు. లేదు.

రోజూ తనకి కంపెనీగా కూర్చుని చూసే కూతురు లేకపోవడం వెలితిగా ఉంది.

భార్య శాంత వంట గదిలో చప్పుళ్లు చేస్తోంది. ఆవిడ మూకుడులో కూర వేయిస్తోందంటే ఆ చప్పుడు స్టంట్ సినిమాల్లో క్లైమాక్స్ ఫైట్‌లో వచ్చే భీకర ధ్వనుల కంటే ఘోరంగా ఉంటుంది.

ఆయనొక పెడబొబ్బ పెట్టారు.

‘‘శాంత’’

వంట గదిలోంచి అట్లకాడ చేతిలో పట్టుకుని ఒక్క దుముకులో వచ్చింది శాంత.

‘‘ఏమైందండీ?’’ అంది కంగారుగా.

‘‘సీత ఏది?’ అన్నారాయన.

‘‘అందుకా అరిచారు. ఏ హార్ట్ అటాకో వచ్చిందనుకున్నా’’ అందావిడ.

‘‘ఆఁ. నువ్వు చేసే ఆ వంట చప్పుళ్లకి ఎప్పుడో భరించలేక నిజంగానే గుండె పోటు వస్తుందిలే’’.

‘‘సరేలెండి. ఇంతకూ ఎందుకలా అరవడం?’’

‘‘నాకు గుండెపోటు వస్తే నీకు సరేనా! నా ఖర్మ. అరవకేం చెయ్యమంటావ్ ఇటు టీవీ చప్పుడు అటు నీ వంట మ్యూజిక్‌లో మెల్లగా పిలిస్తే నీకు వినబడదు. అందుకే అలా అరవడం’’ అన్నారాయన.

‘‘నా మ్యూజిక్కి ఏమీ గుండె పోటురాదు కానీ, మీ అరుపులకి మీరేదడుచుకుని ప్రాణం మీదకి తెచ్చుకుంటారు’’ అంది శాంత. శాంతకి తన పేరుకర్థం ఏమిటో తెలీదు. ఎప్పుడూ మాటకి మాట చెప్తూ మాటల పోరాటం చేస్తుందావిడ.

‘‘ఇంతకీ సీత ఏదే?’’

‘‘పూజా వాళ్లింటికి వెళ్లింది’’

‘‘ఎందుకూ’’

‘‘ఏదో నవల తెచ్చుకుంటానని వెళ్లింది’’.

‘‘ఏమిటో సీత పుస్తకం చదవడమే! దానికి టెక్స్ట్ బుక్స్ అయినా, నవలలు అయినా, వారపత్రికలైనా, ఏవి చదివినా అయిదు నిముషాల్లో నిద్ర వస్తుంది కదే. అది నవలలు తెచ్చుకోవడమేమిటి?’’. ఆశ్చర్యంగా అడిగారు గోపాలంగారు.

‘‘ఏమో మరి?’’ అంది శాంత

చిన్న న్యూస్ పేపర్ కూడా చదవని కూతురు నవల చదవడమేమిటీ అని గోపాలంగారికి ఆశ్చర్యంగా ఉంది.

ఆ పూజగారి పిల్లలు తెగపుస్తకాలు చదువుతారు. వాళ్ళు సీతకి ఏదో పుస్తకం మీద ఆసక్తి కలిగించి ఉంటారు. వాళ్ళు దీనికి ఫ్రెండ్స్. ఒకే వయసు అమ్మాయిలు.

గోపాలంగారికి ఆ అమ్మాయిల పేర్లు గుర్తొచ్చి నవ్వొచ్చింది. పూజగారికి దైవభక్తి విపరీతం. ఆ భక్తి పారవశ్యంలో తన ఇద్దరాడపిల్లలకీ ప్రార్థన, కీర్తన అని పేర్లు పెట్టుకుంది. గోపాలంగారి అబ్బాయి రవి జోక్ చేశాడు కూడా.

ఈ రవి వస్తే బాగుణ్ను. వెళ్ళి దాన్ని పిల్చుకురా అని చెప్పొచ్చు!

ఆయన అనుకుంటూండగానే రవి క్రికెట్ బేట్, ఒక స్టంప్ పట్టుకుని ఇంటి లోపలికి వచ్చాడు.

‘‘నాన్నా ఇవ్వాళ నేను...’’ ఏదో చెప్పబోయాడు రవి.

‘‘అది సరేగాని. అక్క పూజగారింట్లో ఉంది. వెళ్ళి పిలు’’ అన్నారు గోపాలంగారు.

‘‘నా మాట వినరే’’ విసుక్కున్నాడు పద్నాలుగేళ్ళ రవి.

‘ఆఁసరేలే. ఏదో సిక్సర్ కొట్టి ఉంటావు’’ అన్నారు గోపాలంగారు.

‘‘సిక్సరే కొట్టాను గానీ, నాన్నా ......’’ నాన్చాడు రవి.

‘‘ఏమైంది?’’ వెంటనే అడిగారాయన ఏదో ట్రబుల్‌ని పసిగడుతూ.

‘‘బాల్ బాగా పైకి ఎగిరి గ్రౌండ్ దాటి.......’’

‘‘ఆఁ దాటి?’’

‘‘రోడ్ మీద ఉన్న మన అసోసియేషన్ సెక్రటరీగారి కారు మీద పడింది. కారుకి సొట్ట’’ అన్నాడు రవి అతి కష్టం మీద నవ్వాపుకుంటూ.

‘‘పెద్ద వాళ్ళెవరైనా చూశారా?’’ గబుక్కున అడిగారు గోపాంగారు.

‘‘లేదు గానీ, సెక్రటరీగారి అబ్బాయి వినయ్ చూసేశాడు. బౌలింగ్ చేసింది వాడే!’’

‘‘అయితే సెక్రటరీ సబిత మనింటి మీదకి వస్తుంది. మీ అమ్మని వదుల్తాను. యుద్ధంలో గెలుపు రావాలంటే మీ అమ్మే గతి. నువ్వెళ్ళి అక్కని పిల్చుకురా’’ అన్నారు గోపాలంగారు.

హమ్మయ్య తిట్టలేదు నయం! అనుకుని రవి బయటకి వెళ్ళాడు బ్యాట్, స్టంప్ ఒక మూల పడేసి.

‘పీపీ’ ఫ్లాట్స్‌లో ఆరు ఫ్లోర్లు ఉన్నాయి. ఒక్కొక్క అంతస్తులో నాలుగు ఫ్లాట్స్. ఈ ఫ్లాట్స్‌లో ఉన్న ఇరవై నాలుగు కుటుంబాలు కలిపి ఒక అసోసియేషన్ ప్రారంభించారు. దానికో ప్రెసిడెంట్, ఒక సెక్రటరీ ,నలుగురు కమిటీ మెంబర్లు ఉన్నారు. వీళ్ళంతా అందరి బాగోగులు చూస్తుంటారు. రూల్స్ ప్రకారం అందరు తమ బాగోగులు ముందు చూసుకొని తర్వాత ఇతరుల గురించి ఆలోచిస్తారు. అంటే ప్రాంతీయ రాజకీయ పార్టీల వంటి వ్యవహారమన్న మాట!

సెక్రటరీ సబితకు ముప్పై అయిదేళ్ళు. ఆమె ఈ మధ్యే ఇండియాకు వచ్చింది. ఇన్నాళ్ళూ దుబాయ్‌లో భర్తతో ఉంది. భర్త ఉద్యోగం కాంట్రాక్ట్ మీద టైమ్ గడిచి పూర్తయ్యింది. అతడు ఇంజనీర్. అయితే అతని ప్రాజెక్ట్ వర్క్స్ ఇంకా పూర్తవలేదు. త్వరలో పూర్తవుతుంది. అందుకని ఉద్యోగంలో ఎక్స్‌టెన్షన్ మీద కొన్ని నెలలింకా ఉండాలి. తను ఇండియాకి త్వరలో వచ్చేస్తున్నాను కదా అని ముందు భార్యని, పిల్లాడిని పంపించేశాడు. సబితకి దుబాయ్‌లో ఎటువంటి వ్యాపకాలు, పరిచయాలు, స్నేహాలు లేవు. భాష తెలీదు. అందుచేత తన ఫ్లాట్‌లోనే వీడియో చూస్తూ మనలోకం తీరు తెలీకుండా ఉండిపోయింది.

‘‘పీపీ’’ ఫ్లాట్స్‌లో ఎవరు పని చేస్తే వాళ్లని అసోసియేషన్ సెక్రటరీని చేసేస్తారు.

సబిత మనదేశం, మనవాళ్ళు, వీళ్ళకోసం, ఈ పదిమంది కోసం పనిచెయ్యాలి అని ఉత్తమ ఆశయాలతో సెక్రటరీగా ఉండడానికి అమాయకంగా ఒప్పుకుంది.

‘దొరికిందో వెర్రి బాగుల్ది’ అనుకుని అందరూ ఆమెని ఆమె ఆశయాల్ని పైకి మాత్రం పొగిడేసి, గబగబా పని చేయించుకోసాగారు. •

ఆవిడ తన కొడుకు వినయ్ ద్వారా రవి చేసిన సిక్సర్ ఘన కార్యం విని, తన కారు నొక సారి పరీక్షించింది.

‘‘లోతైన సొట్టే, దీన్ని తీయించాలంటే కనీసం యాభై రూపాయలవుతుంది. వెళ్ళి గోపాలం గారిని అడుగుతాను’’ అని బయల్దేరింది.

ఈ లోపల గోపాలం గారు భార్యని పిలవడానికి ఇంకో పెడబొబ్బ పెట్టారు.

పొయ్యి మీద చారులా మరుగుతూ శాంత వచ్చింది.

"నేను వెళ్ళనండీ, ఎందుకలా అరుస్తారు. మీరు తొందర పెట్టేస్తే నేనెలాగూ వెళ్ళను, ఇటు వంటా పాడవుతుంది. మీ కేసష్టం" అంది రుసరసలాడుతూ.

"నువ్వెళ్లద్దే. రవిని పంపించాను. నిన్ను పిలిచింది వేరే విషయం చెప్పడానికి" అన్నారు గోపాలంగారు.

"త్వరగా కానీయండి" అందామె విసుగ్గా.

గోపాలంగారు సబిత - సిక్సర్ - సొట్ట సంగతి చెప్పారు.

"ఓస్, ఇంతేనా. ఈ పెర్రి మొహాన్ని నేను నిముషంలో పచ్చడి చేసి పంపిస్తాను. అది రాగానే ఇంకో పాలికేక పెట్టండి" అంది శాంత వంటగదిలోకి పరిగెడుతూ.

'చారు మరిగి పొయ్యిలో పడితోంది. హుం స్టవ్ బర్నర్ పాడైపోయినట్టే ప్ఫ్" అనుకున్నారు గోపాలంగారు. అయిదు నిమిషాలు గడిచాక గోపాలంగారి ఫ్లాట్‌లోకి సబిత అడుగుపెట్టింది.

"ఆ, హలో, రండి, రండి, కూర్చోండి" అన్నారు గోపాలంగారు.

సబిత 'గుడీవినింగ్' చెప్పి కూర్చుంది.

"మీ అబ్బాయి మా కారు పాడు చేశాడు" అంది.

" ఆరెరె, ఎలాగ? ఎప్పుడు? శాంతా" గోపాలంగారు వర్రీడ్‌గా రంకె పెట్టారు.

శాంత స్టవ్ ఆపేసి, తను మండి పోతూ విసవిసానడుస్తూ వచ్చింది.

"ఆఁ ఏమిటీ?" అంది । అది గర్జనే!

పాపం, సబిత దడుచుకుంది.

"మీ....మీ....మా....మా....కారు" అంది తడబడుతూ.

"అదేనే మనవాడి సిక్సర్ కాబోలు" అన్నారు గోపాలంగారు సహాయం చేద్దామని.

"మీరుండండి" అంది శాంత.

గోపాలంగారు గుటకలు మింగారు.

"అవునండీ, మీ వాడి సిక్సరే! మంచిదే, కానీ, కారుకి డేమేజ్ కదా" అంది సబిత నసుగుతూ.

"అయితే ఏమిటి? "అంది శాంత దబాయింపుగా.

ఈవిడెందు కొచ్చిందిరా భగవంతుడా. నేను ఈ పెద్ద మనిషితో మాట్లాడుదామని వస్తే ఈయన ఈవిడని పిలిచారు. ఈవిడ మహంకాళే! అనుకుంది సబిత. ఏమీ మాట్లాడలేదు,

శాంత మాటలతో సబితని అరటి కాయ వేపుడులా వేయించేయాలని నోరు తెరవ బోయింది.

అంతలో రవి దూకుడుగా ఇంట్లోకి వచ్చాడు.

"నాన్నా అక్క పూజ గారింట్లోలేదు. నేను లలిత, కవిత, బబిత, సుజాత, గీత, లత, స్మిత, వీళ్లందరి ఇళ్లలో కనుక్కుని వచ్చాను. ఎక్కడా లేదు. మాయమైంది" అన్నాడు కంగారుగా.

"ఆఁ,ఎక్కడాలేదా? అయ్యో ఏమిటండీ ఇది?" అంది శాంత తన గయ్యాళి తనం మర్చిపోయి కంగారు పడిపోతూ.

"ఏమిటి? ఏమైంది? ఎనీ ప్రాబ్లెమ్. నేను చూస్తాను చెప్పండి" అంది సబిత తన సెక్రటరీ పదవిని గుర్తు చేస్తూ.

"ప్రాబ్లెమ్ కాదు, కానీ మా అమ్మాయి ఏదో పుస్తకం కోసం పూజ వాళ్లింటికి ఐదింటికి వెళ్లింది. ఇంకా రాలేదు. వీడు మరి ఎక్కడా లేదంటున్నాడు" అన్నారు గోపాలంగారు నసుగుతూ.

"మీరు వెళ్లి చూడండీ గోపాలం గారూ. మీరూ పదిమంది చేత వెతికించండి. అమ్మాయి ఏమైందో?

ఓ నిర్మాతను ఇంటర్వ్యూ చేస్తున్నాడు పత్రికా విలేఖరి

"ఇప్పుడు మీరు నిర్మిస్తున్న చిత్రం కామెడీనా? ట్రాజెడీనా?..." ప్రశ్నించాడు.

హిట్టయితే కామెడీ, లేకపోతే ట్రాజెడీ!" వ్యంగ్యంగా చెప్పాడు నిర్మాత.

ఋషిశ్రీ
[కమ్మపాలెం]

అసలే అమాయకురాలు అయ్యో" అంది శాంత భయపడుతూ.

మహంకాళిలాంటిది కష్టం వచ్చి మేకలా బెదిరిపోతుంటే సబితకి జాలేసింది. అయ్యో పాపం తల్లి మనసు! అనుకుందామె. "మీరేం కంగారు పడకండి. నేను మొత్తం అన్ని ఫ్లాట్లలో వెతికిస్తాను. రండి గోపాలంగారూ, మీరూ అడగండి" అంది.

సబిత, గోపాలంగారు బయటకు నడిచారు. శాంతకి తోడుగా రవి ఉన్నాడు.

పూజ గారింటి కాలింగ్ బెల్ నొక్కారు గోపాలంగారు.

ప్రార్థన తలుపు తీసింది.

"ఏమ్మా, మా సీత మీఇంటికి వచ్చిందా?"

"వచ్చింది అంకుల్. కానీ అయిదు నిముషాల్లో వెళ్లిపోయింది. పుస్తకం ఇచ్చాను. అది తీసుకుని అమ్మ ఇచ్చిన దేవుడి ప్రసాదం తిని వెళ్లింది."

ఫ్లాట్లలో వాళ్లకీ న్యూస్ వెళ్లింది. అబ్బాయిలూ, అమ్మాయిలూ అన్ని ఇళ్లలో వెతికారు. ఎవరింట్లోనూ సీత లేదు. ప్రెసిడెంట్ ప్రసాద్ గారు, ఓ నలుగురు ఆడవాళ్లను శాంతకి తోడుగా ఉండటానికిపంపించారు. అర్జెంట్ మీటింగ్ ఒకటి పెట్టారు. సబితతో సంప్రదించి స్పీచ్ ఒకటి ఇచ్చారు. ఆయనకి స్పీచ్ ఇవ్వడం అంటే మహాఇష్టం.

"ఫ్రెండ్స్, పీపీ ఫ్లాట్స్ రెసిడెంట్స్, ఇండియన్స్, మనదేశంలో కిడ్నాపింగ్‌లు ఎక్కువైపోయాయి. మంత్రుల కూతుర్లకే సరైన రక్షణ లేదు. అలాంటిది మన గోపాలం గారికి ఏముంటుంది గనుక" అని ఆగి అందరివైపూ చూశారు ప్రెసిడెంట్.

గోపాలం గారికి ఎందుకో అందరూ తనని చూసి నిశ్శబ్దంగా నవ్వుతున్నట్లనిపించింది. ఆయన తల వంచుకున్నారు. ప్రెసిడెంట్ మళ్లీ మాట్లాడారు. "మనం మాటలతో కాలయాపన చేయకూడదు. ముందు ఇరుగూ పొరుగూ ఇళ్లలో, చుట్టుపక్కలా వెతుకుదాం. ఉత్సాహం గల అబ్బాయిలు ముందుకు రండి. సీత ఎక్కడా లేకపోతే అప్పుడు పోలీస్ రిపోర్టు ఇద్దాం" అన్నారు.

అందరూ 'ఎస్ ఎస్' అన్నారు. పదిమంది అబ్బాయిలు వెతకడానికి బయల్దేరారు. సీత ఎక్కడా దొరకలేదు.

"అందం లేదు, తెలివి లేదు, డబ్బు లేదు, ఈ సీతనే రావణుడు ఎత్తుకెళ్లి ఉంటాడురా?" అన్నాడు ప్రెసిడెంట్ గారి పెద్ద అబ్బాయి చిన్న ప్రసాద్ నవ్వుతూ తిరిగి వచ్చేటప్పుడు.

"ఎవ్వడూ ఎత్తుకెళ్లి ఉండడు. సీత అసలే నిద్ర మొహం. ఇంట్లోనే నిద్ర పోతోందేమో. ముందు వాళ్లింట్లో వెతికారో లేదో" అన్నాడు వినయ్.

"అదీ నిజమే. పదండి. వాళ్లింటికి వెళ్దాం" అన్నాడు చిన్న ప్రసాద్.

అందరూ పోలోమంటూ గోపాలం గారింట్లో జొరబడ్డారు. అక్కడ సబిత, సుజాత, లలిత, కవిత, బబిత శాంతని ఓదారుస్తున్నారు.

"ఏమైంది? దొరికిందా?" అంది సబిత అబ్బాయిలని చూసి.

"ఎక్కడా లేదమ్మా. ఒకవేళ మనింట్లోనే నిద్ర పోతోందేమోనని వెతుకుదామని వచ్చాం" అన్నాడు వినయ్.

సబిత, సుజాత, కవిత, లలిత, బబిత నవ్వాపుకున్నారు.

"లేదు నాయనా, మీకంటే ముందే నేను వెతికాను" అంది శాంత ముక్కు పీలుస్తూ.

"అయితే ఇంక పోలీస్ రిపోర్ట్ ఇవ్వాల్సిందే!" అంది సబిత.

"ఆఁఆఁఆఁ" అంది శాంత తలుపు వైపు చూస్తూ.

"భయపడకండి. నేను చూస్తాను" అని ఓదార్చబోతూ శాంత తలుపు వైపు చూడడం చూసి తనూ తలతిప్పి చూసింది సబిత.

అక్కడ సీత నిలబడి ఉంది.

"ఏమైపోయావే? నీ కోసం మేమంతా ఎన్నిచోట్ల వెతికాం" అన్నారు గోపాలం గారు.

"టెర్రేస్ మీదకు వెళ్లి సుఖపెట్టి నుత్తి చదువుదామనుకున్నాను నాన్నా. నిద్ర పట్టేసింది. ఇప్పుడే మెలకువ వచ్చింది" అంది సీత.

ఆ మాటలకి ఒక్కరు తప్ప అందరూ నవ్వారు. కీర్తన ఒక్కతే నవ్వలేదు.

"ఆ పుస్తకం చదువుతుంటే నిద్ర వచ్చిందా నీకు?" అంది ఆశ్చర్యపోతూ.

"నాకు ఏ పుస్తకం చదివినా నిద్ర వస్తుంది" అంది సీత.

"సబిత గారు పూనుకుని వెతికిస్తే అందరూ కంగారుగా వెతికారు. మొత్తానికి నువ్వు నిద్రపోయి మా అందర్నీ మెలకువగా ఉంచావు కదమ్మా" అన్నారు ప్రెసిడెంట్ నవ్వుతూ.

అందరూ [ప్రెసిడెంట్ గారి] జోక్‌కి పెద్దగా నవ్వుతూ తమ తమ ఇళ్లకి వెళ్లారు. సబిత మాత్రం వెళ్లలేదింకా.

"హమ్మయ్య. మీ ప్రాబ్లెమ్ సాల్వ్ అయింది. ఇంక నా ప్రాబ్లెమ్ సాల్వ్ చేసేయండి" అంది చనువు తీసుకుని నవ్వేస్తూ.

"ఏమిటంటీ?" అంది శాంత పాతగర్జన చేస్తూ.

సబిత బిత్తరపోయి చూసింది.

"అదే మా కారు..." అంది.

"అసలు మీ వాడెందుకు ఇంత సులభంగా బౌలింగ్ చేశాడు. బౌలింగ్ చేతకాదు లాగుంది. మా వాడు సులభంగా కొట్టేశాడు. తప్పు మీ వాడిదే" అన్నారు గోపాలం గారు.

"అయినా ప్లే గ్రౌండ్ దగ్గర ఎవరైనా కారాపుతారండీ. మీరలా కారాపడం చాలా తప్పు. అందుకే కారు పాడైంది. ఇలాంటి తప్పులింక చెయ్యకండి. మీ తప్పులకి మమ్మల్ని బాగు చెయ్యమనకండి. వెళ్లండి" అంది శాంత దబాయింపుగా.

ఏరుదాటాక తెప్ప తగలేసే మనుషులుంటారు జాగ్రత్తగా ఉండాలని పాపం సబితకి తెలీదు. ఇంతసేపూ నన్ను పట్టుకుని సహాయమడిగి, ఏడిచిన మనిషే ఇలా మాట్లాడుతోందా! అని షాక్‌తో అవాక్కయిపోయింది సెక్రటరీ సబిత.